

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

ÜÇÜNCÜ DAİRE

KARAGÖZ - TÜRKİYE

(Başvuru no: 5701/02)

KARAR

STRAZBURG

20 Ekim 2005

Bu karar, AİHS'nin 44 § 2. maddesi uyarınca kesinlik kazanacaktır. Üzerinde şekle ilişkin değişiklik yapılabilir.

Karagöz – Türkiye Davası'nda,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (Üçüncü Daire),

Başkan B.M.ZUPANCIC,

Yargıçlar J. HEFIGAN,

L. CAFLISCH,

R. TÜRMEEN,

C. BİRSAN,

M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

V.ZAGREBELSKY

ve *Bölüm Sekreteri* V.BERGER'in katılımı ile 29 Eylül 2005 tarihinde kapalı oturumda toplanmış ve anılan tarihte izleyen kararı vermiştir:

USUL

1.Dava, Gönül Karagöz ("başvuran") isimli Türk vatandaşının, 25 Aralık 2001 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Hürriyetlerin Korunması Sözleşmesi'nin 34. maddesine dayanarak Türkiye Cumhuriyeti aleyhine AIHM'ye yaptığı başvurudan (no. 5701/02) kaynaklanmaktadır.

2. Başvuran, İstanbul Barosu'na bağlı E. Kanar ve Y. Başara isimli avukat tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet") AIHM'deki yargılamalar için bir Ajan tayin etmemiştir.

3.Başvuran, polis gözetiminde bulunduğu ve tutuklu yargılandığı sürelerin, AIHS'nin makul süre şartını aştığını iddia etmiştir. Ayrıca, kendisine yönelik cezai işlemlerin uzun sürdüğünü ifade etmiştir.

4.27 Mayıs 2004 tarihinde, AIHM, başvurunun kısmen kabuledilebilir olduğunu ilan etmiş ve tutuklu yargılanma süresi ile cezai işlemlere ilişkin şikayeti, Hükümet'e bildirmeye karar vermiştir.

5. 1 Kasım 2004 tarihinde, AIHM, Dairelerinin kompozisyonunu değiştirmiştir (25 § 1. madde). Bu dava, yeni oluşturulmuş olan Üçüncü Daire'ye tevzi edilmiştir (52 § 1. madde).

6.24 Mart 2005 tarihinde, AIHS'nin 29 § 3. maddesinin hükümleri çerçevesinde, AIHM, başvurunun esaslarını, kabuledilebilirliği ile aynı anda incelemeye karar vermiştir.

7.Başvuran ve Hükümet, kabuledilebilirlik ve esaslara ilişkin ayrı ayrı görüş bildirmiştir (59 § 1. madde).

OLAYLAR

8.Başvuran 1974 doğumludur ve İstanbul'da ikamet etmektedir.

9.22 Şubat 1997 tarihinde, başvuran, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından yakalanmış ve yasa dışı silahlı bir örgüt olan MLKP (Marksist Leninist Komünist Partisi)'ne üye olduğu şüphesiyle gözaltına alınmıştır.

10.6 Mart 1997 tarihinde, başvuran İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi (“Devlet Güvenlik Mahkemesi”) hakimi huzuruna çıkarılmıştır. Ardından, hakim başvuranın tutuklu yargılanmasına karar vermiştir.

11.10 Mart 1997 tarihinde, başvuran, Devlet Güvenlik Mahkemesi’nde tutuklu yargılanmasına itiraz etmiştir. Başvuran, dilekçesinde, adresinin bilindiğini ve kaçma ya da kanıtlara zarar verme ihtimalinin bulunmadığını ifade etmiştir. Devlet Güvenlik Mahkemesi, verilmiş olan tutuklu yargılanma kararını onaylayarak başvuranın itirazlarını reddetmiştir.

12.18 Mart 1997 tarihinde, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı, 23 kişi ile birlikte başvuranı, MLKP mensubu olmak ve patlayıcı madde bulundurmakla suçlayan iddianamesini aynı mahkemeye sunmuştur. Cumhuriyet Savcısı, başvuranın, Türk Ceza Kanunu’nun 168 § 1. ve 264 § 5. maddeleri ile 3713 no’lu Kanun’un 5. maddesi uyarınca cezalandırılmasını talep etmiştir (Terörle Mücadele Kanunu).

13.1 Nisan 1997 tarihinde, Devlet Güvenlik Mahkemesi, başvuranın yargılanmasına başlamış ve itham edildiği suçları dikkate alarak tutuklu yargılanmasının devam etmesine karar vermiştir.

14.8 Ekim 1997 tarihinde, mahkeme, başvuranın ifadesini almış ve başvuran kendisine yöneltilen suçları reddetmiştir. Başvuran, ayrıca baskı ile alındığını iddia ederek, poliste verdiği ifadesinin doğruluğuna itiraz etmiştir. Aynı duruşmada, mahkeme “suçun niteliği, dava dosyasının içeriği ve delil yetersizliği” gerekçesiyle başvuranın tutukluluk halinin devam etmesine karar vermiştir.

15.3 Aralık 1997 tarihli duruşmada, mahkeme başvuranla birlikte suçlananlar arasından bir kişi tarafından çağrılan üç tanığın ifadesini almıştır. Başvurana el yazısı ile yazılmış belgeler gösterilmiştir. Başvuran, bunların kendisine ait olduğunu ve kitaplardan alınmış notlarla ilgili olduğunu kabul etmiştir. Aynı duruşmada, mahkeme, bir hırsızlık olayında kullanılmış olan bir aracın sahibinin, müdahil müşteki olarak alınmasını kabul etmiştir. Mahkeme ayrıca, başvuran ve diğer suçlanana yönelik ön soruşturmayı yürüten polisler için cezai işlemlerin sonucu için İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi’nden bilgi istemeye karar vermiştir. Duruşma sonrasında, mahkeme, “suçun niteliği, kanıtların durumu ve tutukluluk süresi”ni gerekçe göstererek başvuranın tutuksuz yargılanma talebini reddetmiştir.

16.11 Şubat 1998 tarihinde, mahkeme, başvuranla birlikte yargılanan iki kişinin davalarını, dosyadan ayırmaya karar vermiş ve bunları İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi’nin diğer dairelerinde sürmekte olan davalarla birleştirmeye karar vermiştir. Duruşma sonunda, mahkeme, “suçun niteliği, kanıtların durumu ve tutukluluk süresi”ni gerekçe göstererek başvuranın tutukluluk halinin devam etmesine karar vermiştir.

17.29 Mayıs 1998 tarihinde, mahkeme, 19 Mayıs 1996 gösterilerinde polis tarafından çekilen fotoğrafları başvurana göstermiştir. Başvuran, gösteriye katıldığını ve fotoğrafta yer aldığını kabul etmiştir. Aynı duruşmada, mahkeme yukarıda anılan gerekçelerden dolayı başvuranın tutuksuz yargılanma talebini reddetmiştir.

18.31 Temmuz 1998 tarihinde, iddia makamı, davanın esaslarına ilişkin görüşlerini bildirmiş ve başvuranın MLKP üyesi olmaktan ötürü cezalandırılmasını talep etmiştir. Mahkeme, savunmaya görüş bildirmek için on beş gün süre tanımıştır. Duruşma sonunda, “suçun niteliği,

kanıtların durumu ve karar aşamasında olunduğu” gerekçesiyle başvuranın tutuklu yargılanmasının devamına karar vermiştir.

19.Başvuran, 30 Eylül ve 27 Kasım 1998 tarihli duruşmalara kendi isteğiyle katılmamıştır. Mahkeme, sonraki duruşmalarda yazılı veya bizzat savunmasını bildirmesi için başvurana yazı göndermiştir. Ayrıca, “suçun niteliği, kanıtların durumu ve tutukluluk süresi”ni gerekçe göstererek başvuranın tutukluluk halinin devam etmesine karar vermiştir.

20.17 Şubat ve 9 Temmuz 1999 tarihli duruşmalarda, mahkeme, İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi’nden talep edilen bilginin gönderilmediğini not etmiştir. Dolayısıyla, daha evvelki talebi yinelemiştir. Ayrıca, aynı gerekçelerden dolayı, yani “suçun niteliği, kanıtların durumu ve tutukluluk süresi”ni gerekçe göstererek, başvuranın tutukluluk halinin devam etmesine karar vermiştir.

21.22 Eylül ve 1 Aralık 1999 tarihli duruşmalarda, mahkeme, İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından gönderilen ve polisler için yazılan cezai soruşturmanın halen devam ettiğini bildiren yazıları not etmiştir. Mahkeme, işlemlerin sonucuna ilişkin yeni bilgi ile, verildiğinde, kararın bir kopyasının kendilerine iletilmesini talep ettiği yazıları İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi’ne göndermiştir.

22.11 Şubat 2000 tarihinde, başvuranın avukatı, AİHM’nin içtihadına atıfta bulunmuş ve başvuranın tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmasına karar vermiştir. Bu talebe itiraz edilmiştir.

23.21 Nisan 2000 tarihinde, mahkeme aynı yazıyı İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi’ne göndermeye karar vermiştir.

24.21 Haziran 2000 tarihinde başvuranın avukatı, mahkemeye müvekkilinin kırk aydır tutuklu bulundurulduğunu ve bunun AİHM’nin içtihadına aykırı olduğunu hatırlatmıştır. Mahkeme, “suçun niteliği, kanıtların durumu ve tutukluluk süresi”ni gerekçe göstererek başvuranın tutukluluk halinin devam etmesine karar vermiştir.

25.18 Nisan 2001 tarihli duruşmada, mahkeme, heyet üyelerinden birinin muhalefet şerhi ile, başvuranın tutukluluk halinin devam etmesine karar vermiştir. Muhalefet şerhi şöyledir:

“Davalılara ilişkin kanıtlar dosyada toplandığından, dolayısıyla bunlara zarar verme ihtimali bulunmadığından ve davalıların tutuklu kaldıkları süre yeterince uzun olduğundan, saygıdeğer çoğunluğun tutukluluk halinin uzatılmasına ilişkin görüşüne itiraz ediyorum.”

26.29 Haziran 2001 tarihinde, mahkeme, sağlık sorunları sebebiyle başvuranın serbest bırakılmasına karar vermiştir.

27.16 Ekim 2002 tarihinde, başvuran, yasadışı silahlı bir örgüte mensup olmaktan hüküm giymiş ve on iki yıl altı ay hapis cezasına çarptırılmıştır.

28.Başvuran temyize gitmiştir.

29.15 Ocak 2004 tarihinde, Yargıtay, İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi’nde başvuran ve diğer sanıklara yönelik ön soruşturmayı yürüten polisler için yazılan cezai işlemlerin sonucunu beklemeden ve dikkate almadan karar verdiği gerekçesiyle Devlet Güvenlik Mahkemesi’nin

başvurayı mahkum ettiği kararını bozmuştur. Dava dosyası, yeniden incelenmek üzere İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne gönderilmiştir.

30.17 Mart 2004 tarihinde, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi başvuranın yargılanmasına başlamıştır. İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi'ne yaptığı talebini yinelemiştir.

31.İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin kaldırılmasından sonra, dava, İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'ne nakledilmiştir ve halen sürmektedir.

HUKUK

LAİHS'İNİN 5 § 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

32.Başvuran, tutuklu yargılanmasının süresinin, AİHS'nin 5 § 3. maddesinde ifade bulan "makul süre" şartını ihlal ettiğini öne sürerek şikayetçi olmuştur; sözkonusu madde şöyledir:

"Bu maddenin 1.c fıkrasında öngörülen koşullar uyarınca yakalanan veya tutulu durumda bulunan herkes hemen bir yargıç veya adli görev yapmaya yasayla yetkili kılınmış diğer bir görevli önüne çıkarılır; kendisinin makul bir süre içinde yargılanmaya veya adli kovuşturma sırasında serbest bırakılmaya hakkı vardır. Salıverilme, ilgilinin duruşmada hazır bulunmasını sağlayacak bir teminata bağlanabilir."

33.Hükümet, bu iddiaya itiraz etmiştir.

A.Kabuledilebilirlik

34.AİHM, sözkonusu şikayetin, AİHS'nin 5 § 3. maddesi çerçevesinde temelsiz olmadığını not eder. Ayrıca, herhangi bir gerekçeden dolayı kabuledilmez olmadığını not eder. Dolayısıyla kabuledilebilir ilan edilmesi gereklidir.

B.Esaslar

35.Hükümet, Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin, başvuranın tutuklu yargılanmasını sebepsiz olarak uzatmadığını belirtmiştir. Başvuranın itham edildiği suç, ciddi bir suç idi, tutuklu yargılanması da başka suçlar işlenmesini ve bunları işledikten sonra kaçmasını engellemek için gerekli idi. Devlet Güvenlik Mahkemesi, başvuranın kaçmasına ve kanıtları ve izleri yok etmesine ilişkin çok ciddi risk bulunduğunu dikkate almıştır. Ayrıca, başvuranın tutuklu yargılanmasına ilişkin kamu ilgisi mevcuttu, zira kendisine yüklenen suçun ciddi bir niteliği bulunmaktaydı.

36.Başvuran, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin, kendisinin kanıtlara zarar verme veya kaçma ihtimali üzerinde durmaksızın, tutuksuz yargılanmaya ilişkin yaptığı çok sayıda talebi reddettiğinde, "suçun niteliği, kanıtların durumu ve tutukluluk süresi"ni gerekçe gösterdiğini ileri sürmüştür.

37.AİHM, öncelikle, belirli bir davada, suçlanan şahsın tutuklu yargılanma süresinin makul süreyi geçmemesinin sağlanmasının, ulusal yargı makamlarının görevi olduğunu tekrarlar. Bu amaçla, masumiyet karinesi gerektiği gibi dikkate alarak, bireysel özgürlüğe saygı kuralından sapmayı haklı gösteren, kamu yararı açısından gerekli olan bir durumun varlığının lehinde veya aleyhindeki tüm olguları incelemeli ve bunları serbest bırakılma başvurularına

ilişkin kararlarında ortaya koymalıdır. AİHM, bu kararlardaki gerekçeleri ve başvuranın başvurularında değindiği belirli olguları temel alarak, AİHS'nin 5 § 3. maddesinin ihlal edilip edilmediğini belirlemelidir (bkz. *Assenov ve Diğerleri - Bulgaristan*, 28 Ekim 1998 kararı, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, § 154).

38. Yakalanmış kişinin bir suç işlemiş olduğuna dair makul şüphenin bulunması, devam eden tutukluluk halinin geçerliliği için bir *sine qua non* durumudur, ancak bir süre sonra bu yeterli olmaz. AİHM'nin, bu durumda, yargı makamlarının özgürlüğün elden alınmasını haklı çıkarmak bağlamında atıfta bulunduğu diğer gerekçeleri belirlemesi gereklidir (bkz diğerlerinin yanı sıra, *Ilijkov - Bulgaristan*, no. 33977/96, § 26 Temmuz 2001, ve *Labita - İtalya* [BD], no. 26772/95, §§ 152-153, AİHM 2000-IV).

39. AİHM, bu davada, dikkate alınacak sürenin, 22 Şubat 1997'de başlayıp, başvuranın serbest bırakıldığı 29 Haziran 2001'de sona erdiğini not etmiştir. Dolayısıyla, bu süre, 4 yıl 4 aydan fazla sürmüştür. Bu süre zarfında, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi "suçun niteliği, kanıtların durumu ve tutukluluk süresi" gibi benzer, kalıp ifadelerle başvuranın tutukluluk süresini uzatmıştır. Bir defasında, dava hakkında karar verileceğini belirtmiştir (18. paragraf).

40. AİHM, başvurana yönelik suçun ciddiyetini ve ilgili cezanın ağırlığını not eder. Ancak, kaçma tehlikesinin yalnızca karşı karşıya olunan cezanın ağırlığı temelinde değil, bu tür bir tehlikenin varlığını teyit eden veya onun tutuklu yargılanmayı haklı göstermeyecek kadar küçük olduğunu gösteren başka unsurlar temelinde de incelenmesi gerektiğini hatırlatır (bkz *Muller - Fransa*, 17 Mart 1997 kararı, *Reports* 1997 II; *Letellier - Fransa*, 26 Haziran 1991, Seri A no. 201, § 43). Bu açıdan, AİHM, yerel mahkemenin başvuranın tutuklu yargılanmasını uzatma kararlarında bu nitelikte yeterli gerekçenin bulunmadığını not eder.

41. Davanın karar aşamasında olduğu gerekçesine gelince, AİHM, yerel mahkemenin bu gerekçeyi açıkladığından beri altı yıldan fazla bir sürenin geçtiğini ve başvurana yönelik cezai işlemlerin birinci derece yargılamada halen devam ettiğini not eder (31. paragraf).

42. Son olarak, genelde, "kanıtların durumu" ifadesinin, ciddi suç emarelerinin mevcudiyeti bağlamında, alakalı bir unsur olabilmesine rağmen, bu davada, kendi başına, başvuranın şikayetçi olduğu tutukluluk süresini haklı çıkaramaz (bkz yukarıda anılan *Letellier; Tomasi - Fransa*, 27 Ağustos 1992 kararı, Seri A no. 241-A; *Mansur - Türkiye*, 8 Haziran 1995, Seri A no. 319-B, § 55, ve *Demirel - Türkiye*, no. 39324/98, § 59, 28 Ocak 2003).

43. Yukarıdaki mülahazalar, AİHM'nin, mahkemenin kalıplaşmış gerekçesi karşısında, başvuranın 4 yıl 4 aydan fazla süren yargılama öncesi tutukluluk süresinin, haklı olduğunun ispatlanmadığı sonucuna varması için yeterlidir.

Dolayısıyla, AİHS'nin 5 § 3. maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN 6 § 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

44. Başvuran ayrıca, kendisine yönelik cezai işlemlerin, AİHS'nin 6 § 1. maddesinin gerektirdiği gibi makul bir süre için sonuçlandırılmadığını belirterek şikayetçi olmuştur. Söz konusu maddenin ilgili bölümleri şöyledir:

"Herkes, ..., gerek cezai alanda kendisine yöneltilen suçlamalar konusunda karar verecek olan ... bir mahkeme tarafından davasının makul bir süre içinde, ..., görülmesini istemek hakkına sahiptir..."

45.Hükümet, bu iddiaya itiraz etmiştir.

A.Kabuledilebilirlik

46.AİHM, bu şikayetin, belirlenmesi, esasların incelenmesini gerektiren, AİHS çerçevesinde ciddi olgusal ve hukuki konular ortaya koyduğu kanısındadır. Dolayısıyla, başvurunun bu bölümünün AİHS'nin 35 § 3. maddesi kapsamında temelsiz olmadığı sonucuna varmıştır. Kabuledilmez olduğunun ilanı için başka hiçbir gerekçe tespit edilmemiştir.

B.Esaslar

47.Hükümet, davanın süresinin, yargı mercilerinin ihmali sebebiyle gereksiz yere uzatılmadığını belirtmiştir. Başvuranla birlikte yargılanan diğer sanıkların sayısı ve kanıt toplamanın güçlüğü dikkate alındığında, dava karmaşık bir dava idi ve tebligat süreci başvuranın yargılanmasının uzamasına sebebiyet vermişti.

48.Başvuran, iddiasını muhafaza etmiştir.

49.AİHM, başvurana yönelik cezai işlemlerin 22 Şubat 1997'de başvuranın yakalanmasıyla başladığını ve halen birinci derece mahkemesinde devam ettiğini gözlemler. Dolayısıyla, halihazırda 8 yıldan fazla sürmüştür.

50.AİHM, bu başvurudakine benzer konular ortaya koyan davalarda sıklıkla AİHS'nin 6 § 1. maddesinin ihlal edildiğini tespit ettiğini tekrarlar (bkz. Örneğin, *Pelissier ve Sassi - Fransa* [BD], no. 25444/94, § 67, AİHM 1999-II, ve *Dereci - Türkiye*, no. 77845/01, 24 Mayıs 2005).

51.Kendisine iletilen tüm belgeleri inceleyerek, AİHM, Hükümet'in bu davada farklı bir sonuca varmayı sağlayacak herhangi bir olgu veya argüman ortaya koymadığı sonucuna varmıştır. Konuya ilişkin içtihadını dikkate alarak, AİHM, bu davada işlemlerin uzunluğunun aşırı olduğunu ve "makul üsre" şartını karşılamadığı kanısına varmıştır.

Dolayısıyla, AİHS'nin 6 § 1. maddesi ihlal edilmiştir.

III.AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

52.AİHS'nin 41. maddesi şöyledir:

"Mahkeme işbu Sözleşme ve protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeciler Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder."

A.Tazminat

53.Başvuran, 100.000 YTL maddi, 50.000 YTL manevi tazminat talep etmiştir.

54.Hükümet, bu taleplere itiraz etmiştir.

55.AİHM, tespit edilen ihlalle talep edilen maddi tazminat arasında herhangi bir sebep sonuç bağ bulmamaktadır; dolayısıyla maddi tazminat talebini reddeder. Öte yandan, başvurana 7.000 Euro manevi tazminat ödenmesine karar vermiştir.

B.Mahkeme masrafları

56.Başvuran, ayrıca, iletişim ve çeviri masrafları için 500 YTL, yerel işlemler ve AİHM'deki işlemler sırasında yapılan adli masraflar için 25.500 YTL talep etmiştir. Bu ikinci meblağın, avukatının ziyaret ve seyahat masrafları ile başvuruyu ve kabuledilebilirlikle esaslara ilişkin görüşleri hazırlamak bağlamında AİHM'deki işlemlere ilişkin olarak otuz beş saatlik çalışmayı kapsadığını belirtmiştir. Hukuki mümessilinin, AİHM'ye yapılan başvurular için İstanbul Barosu'nun tavsiye ettiği çizelgeyi uyguladığını iddia etmiştir.

57.Hükümet, başvuranın bu başlık altındaki talebine itiraz etmiştir.

58.AİHM'nin içtihadına göre, bir başvuran, masraf ve harcamalarının ancak gerçekten ve gerektiği için yapıldığı ve miktar açısından makul olduğunun kanıtlanması halinde bunların ödenmesine hak kazanacaktır (*Sawicka - Polonya*, no. 37645/97, § 54, 1 Ekim 2002). Bu davada, elindeki bilgileri ve yukarıdaki ölçütleri dikkate alarak, AİHM, masraf ve harcamalar için 2.500 Euro ödenmesine karar vermiştir.

C.Gecikme faizi

59. AİHM, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın kısa vadeli kredilere uyguladığı faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğuna karar vermiştir.

YUKARIDAKİ GEREKÇELERE DAYANARAK AİHM OYBİRLİĞİYLE,

1.Başvurunun kalan kısmın kabulüne;

2.AİHS'nin 5 § 3. maddesinin ihlal edildiğine;

3.AİHS'nin 6 § 1. maddesinin ihlal edildiğine;

4.(a) Sorumlu Devlet'in, AİHS'nin 44 § 2. maddesi uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, başvurana, ödeme tarihinde geçerli olan kur üzerinden Yeni Türk Lirası'na çevrilmek üzere aşağıdaki meblağları ödemesine;

(i)7.000 (yedi bin Euro) manevi tazminat;

(ii)mahkeme masrafları için 2.500 (iki bin beş yüz Euro);

(iii)yukarıdaki miktarlara uygulanabilecek her türlü vergi;

(b) yukarıda anılan üç aylık sürenin aşılmasından ödeme gününe kadar geçen süre için Avrupa Merkez Bankası'nın kısa vadeli kredilere uyguladığı faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın gecikme faizi olarak uygulanmasına;

5.Başvuranın adil tazmin talebinin kalan kısmının reddine

KARAR VERMİŞTİR.

İngilizce hazırlanmış, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 §§ 2. ve 3. maddeleri uyarınca 20 Ekim 2005 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Vincent BERGER
Sekreter

Bostjan ZUPANCIC
Başkan